
de
Gouden
Kandelaar

PROFETISCHE BEDIENING

Deel 4

T. Austin-Sparks

aflevering 138

DE TEGENSTELLING TUSSEN HET OUDE EN NIEUWE VERBOND

“Want die te Jeruzalem wonen en hun oversten, hebben, omdat ze Hem niet kennen, noch de stemmen der profeten, die elke sabbat worden voorgelezen, deze door hun oordeel vervuld” (Hand. 13:27).

In zekere zin is dit vers de sleutel tot het hele boek Handelingen, want dit boek is feitelijk een interpretatie van het principe dat ten grondslag ligt aan dit vers. Dit principe namelijk, dat daar de bijbel is met al zijn woorden en zinnen, zijn verhalen, zijn woorden en daden van God door mensen heen, die je kunt lezen en herlezen, je leven lang, zoals de mensen naar wie hier verwezen werd, en dat je toch de ware betekenis kunt missen. Met andere woorden, er is meer dan de woorden. Je hebt de uitgave, de letter, het geheel, en je kunt die als zodanig kennen zoals deze Joodse oversten, en toch kun je de weg missen. Je kunt je op een heel ander niveau bevinden dan dat wat God bedoelde. Dit boek Handelingen, van begin tot eind, laat zien dat God meer in gedachten had toen Hij de profeten inspireerde te spreken en te schrijven; meer dan wat je zo op het oog leest in de woorden die zij gebruikten. Het vraagt de activiteit van de Geest van God wil het gehoord en begrepen worden en als het zal worden uitgewerkt in kracht.

Er is veel van het Oude Testament in Handelingen te vinden en in het Nieuwe Testament als geheel. De profeten worden vaak geciteerd, maar let op het verschil tussen het effect van de woorden geciteerd in Handelingen en het effect op hen die indertijd de feitelijke uitspraken van de profeten hoorden of lazen. De Heilige Geest is gekomen, maar Hij maakt geen andere bijbel. Hij gebruikt de oude, maar het is een nieuw boek met een nieuwe betekenis en een nieuwe uitwerking. En je staat soms verbaasd over de wijze waarop Hij de Schriften gebruikt. Je hebt nooit eerder gezien dat het dit betekent. Het gaat het vroegere begrip ver te boven, hoewel je de tekst heel goed kende. Er is verschil, en dat verschil is wezenlijk.

Deze mensen in Jeruzalem en hun oversten hoorden iedere sabbat de profeten, maar niet hun stem. Ze misten iets – de stem van God die er doorheen

klonk, de bedoeling van God met wat er gezegd werd, los van de letterlijke woorden. Het is mogelijk dat een gemeente samenkomt en dat iemand het woord van de Here spreekt, en dat sommigen de woorden horen en weggaan en zeggen: “Hij zei dit en dat”, en ze herhalen wat letterlijk gezegd werd. Maar tegelijk is het mogelijk dat anderen zeggen: “Ik heb het nog nooit zo gezien.” Er werd iets van levende waarde ontdekt. Dat is het verschil tussen de woorden van de profeten en de stem van God door de woorden van de profeten.

En dus is, zoals ik al zei, dit vers in Handelingen 13 in zekere zin een sleutel tot het hele boek. Het maakt dit onderscheid, dat zo heel erg belangrijk is, tussen de letter en de geest, tussen de woorden en de goddelijke betekenis achter die woorden. De ene is dood en brengt ons geen enkel nut. De ander is leven en brengt ons verder.

Alle profetie wijst naar de Here Jezus

Laten we nu even naar het boek Handelingen kijken. We gaan terug naar het eerste hoofdstuk met dit principe in gedachten. Het is goed om te bedenken dat de hele bijbel besluit (op enkele hoofdstukken na) met een alles samenvattende uitspraak over dit onderwerp. In Openbaring 19:10 lezen we dat “het getuigenis van Jezus is de geest der profetie”. Wat betekent dit? Eenvoudig dat er de hele bijbel door, vanaf het begin, een voorspellend element was, een element dat aangaf dat er meer lag achter de woorden die gesproken werden. In alles was er iets dat naar de toekomst wees. Het kan een historische gebeurtenis zijn, iets heel plaatselijks en tijdelijks, maar nergens in de bijbel gaat het alleen om het plaatselijke en tijdelijke. Er is een extra dimensie, een verwijzing naar de toekomst en als je zou kunnen zien waar die verwijzingen heen wijzen, kom je uit bij Jezus. Hij is in alles, overal.

Als we het over profetie hebben, moeten we niet alleen denken aan bepaalde tijden en bepaalde mensen uit het Oude Testament. Het is waar, we bestuderen vaak de profeten van wie de boeken in het profetisch gedeelte van het Oude Testament te vinden zijn, maar we moeten verder kijken. Mozes werd een profeet genoemd (Deut. 18:15) en Samuel was een profeet (1 Sam. 3:20). En zelfs David wordt in het Nieuwe Testament een profeet genoemd (Hand. 2:30). De geest van profetie omvat meer dan een bepaalde klasse mensen die wij profeten noemen. De geest van profetie gaat helemaal terug tot Henoch; nee, nog verder, naar Genesis 3:15, over het zaad van de vrouw. Dat is de geest der profetie. Als we bedenken dat profetie iets is wat zo allesomvattend en verstrekkend is en naar de Here Jezus wijst, hoop ik dat we iets kunnen zien van de goddelijke bedoeling achter de woorden. Dit even tussen haakjes. We gaan nu terug naar Handelingen 1.

De verborgen betekenis van de Heilige Geest in de Schriften

“Zij dan, die daar bijeengekomen waren, vroegen Hem en zeiden: Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël?” (Hand. 1:6).

We hebben in een vorig hoofdstuk aangetoond hoezeer de profeten zich bezighielden met het Koninkrijk. Deze discipelen van de Here Jezus ontleenden hun hele opvatting over het Koninkrijk aan de profeten en dus is hun vraag gebaseerd op een zekere verstandelijke kennis van het onderricht van de profeten. Ze hadden daar bepaalde conclusies uit getrokken en daarom komen ze te elfder ure met deze vraag: “Herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël? Hij zei tot hen: Het is niet uw zaak de tijden of gelegenheden te weten, waarover de Vader de beschikking aan Zich gehouden heeft, maar gij zult kracht ontvangen wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem, en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde. En nadat Hij dit gesproken had, werd Hij opgenomen terwijl zij het zagen, en een wolk ontrok Hem aan hun ogen” (Hand. 1:6-9).

Deze woorden van de Here Jezus geven aan dat er een nieuw tijdperk aanbrak, dat heel anders was dan dat wat de discipelen verwacht hadden op grond van het onderricht van de profeten. Het gaat nu om geestelijk begrip. Dit was het tijdperk van de Heilige Geest en ze zouden ontdekken dat de Heilige Geest een totaal andere betekenis toekende aan de oudtestamentische profetieën dan ze ooit vermoed hadden. Pas nadat de Heilige Geest het Woord van God begon te hanteren gingen ze de profeten verstaan. En dan zullen we zien dat toen Hij werkelijk de Schriften ging hanteren en ze toepaste en opende en de goddelijke betekenis liet zien, er niet alleen onverwachte dingen gingen gebeuren, maar ook waren die volkomen in strijd met de geijkte opvattingen van de discipelen en zelfs tegengesteld daaraan. Dat vroeg om een complete revolutie in hun denken, het loslaten van hun vastgeroeste meningen. Het is een enorme uitdaging als de Heilige Geest het Woord van God hanteert en ons daarmee confronteert. Het betekent revolutionaire veranderingen in onze kijk op de dingen, en het boek Handelingen staat er vol mee.

De komst van de Heilige Geest – een nieuwe orde

Het is het tijdperk van de Heilige Geest, van een nieuwe orde; Hij is de “Beheerder”. Dit woord “tijdperk” komt van een Grieks woord, dat een economie betekent, een orde; dat wil zeggen hoe de dingen gedaan worden onder dit bewind. We ontdekken dat in dit tijdperk, toen de Heilige Geest kwam, Hij dingen begon te veranderen, omdat Hij de leiding had. Stel, je gaat werken voor een bedrijf en als je daar begint, zie je dat de dingen op een bepaalde manier gebeuren. Vaste tijden voor bepaalde dingen enzovoort. Zo gebeurt het nu eenmaal daar. En dan komt er na verloop van tijd een nieuwe

directeur. Hij overziet de gang van zaken en stelt vast dat het systeem niet optimaal is, dat het zo niet de beste bedrijfsresultaten oplevert. Hij begint rustig maar beslist leiding te nemen en er gaat het een en ander veranderen. Maar de oudere werknemers die daar al jaren gewerkt hebben, vinden die veranderingen niet prettig en beginnen zich te verzetten. Ze zijn erop tegen en vechten tegen deze nieuwe gang van zaken. Anderen, die meer openstaan voor vernieuwing en niet zo vastgeroest zijn, beginnen zijn bedoeling, zijn visie, te begrijpen, en hoewel ze er nu en dan wel wat moeite mee hebben – zoals Petrus met het bezoek aan Cornelius (Hand. 10) – en het moeite kost om hun oude vooroordelen op te geven, gaan ze uiteindelijk toch mee en de verandering zet door en levert prachtige bedrijfsresultaten op. Er gaat wat gebeuren. Het oorspronkelijke doel van het bedrijf wordt nu prachtig gerealiseerd.

Dit is precies wat er gebeurde toen de Heilige Geest op de Pinksterdag werd uitgestort. Er was een bestaande, gevestigde orde, maar Gods doel werd daarmee niet bereikt. De Heilige Geest kwam, met de volledige kennis van het goddelijk plan. Hij kwam binnen en begon Zijn werk om Gods plan te realiseren. Dit bracht verdeeldheid. Sommigen, zij die in Jeruzalem woonden en hun oversten, wilden de nieuwe orde niet. En zo misten ze alles. Maar anderen kwamen in de gemeenschap van de Heilige Geest, “aan de Here gehecht ... één geest met Hem” (1 Cor. 6:17), met heerlijke resultaten.

Een wezenlijke tegenstelling – de letter en de geest

Het punt is allereerst dat het een nieuw tijdperk is en de Heilige Geest heeft de leiding. Dat Hij het voor het zeggen heeft, moet gezien worden, met alles wat dat inhoudt. En doordat Hij de leiding heeft, openbaart en ontwikkelt Gods eeuwig voornemen zich door Zijn activiteiten in deze tijd. Wat die verdeeldheid betreft, het was toen een historische breuk. Maar geestelijk is er een breuk die door het hele tijdperk loopt. Het is een scheiding tussen mensen van de letter en mensen van de geest. Die beweging, die tendens naar een versterkte positie is altijd aanwezig en houdt dat wat van God is gevangen binnen georganiseerde grenzen die de volle raad van God beperken en tegenhouden. Ik heb een krantenartikel voor me, geschreven door een lid van het Britse Parlement, waar ik graag iets uit zou willen citeren, omdat het beter weergeeft wat er in mij leeft dan ik het zelf kan zeggen.

“Er zijn vele classificaties waarin mensen kunnen worden ingedeeld: de aristocratie, de middenklasse en de lagere stand; rijk, bemiddeld en arm; godsdienstig, sceptisch en atheïst ... enzovoort. Maar naar mijn mening is de enige indeling die er werkelijk toe doet die, die de mens indeelt in de dienaren van de geest en de gevangenen van de organisatie. Die classificatie, die dwars door alle andere classificaties heenloopt, is werkelijk de fundamentele. Het

idee, de inspiratie, vindt zijn oorsprong in de innerlijke wereld, de wereld van de Geest ... het idee belichaamt zich in de organisatie, en dan doodt de organisatie langzamerhand het idee dat de organisatie aanvankelijk voortbracht. Op het terrein van de godsdienst heeft een profeet, iemand die geïnspireerd is, een visie van waarheid. Hij brengt die visie zo goed mogelijk onder woorden. Zijn volgelingen bouwen een organisatie, een kerk op wat zij begrepen hebben van de boodschap van de profeet. De halfbegrepen boodschap kristalliseert zich in een geloofsbelijdenis. Al gauw wordt het de voornaamste zorg van de kerk om zich als organisatie in stand te houden. Met dit doel moet elke afwijking van de leer tegengegaan worden en, indien noodzakelijk, bestreden als ketterij. Na enkele honderden jaren is wat oorspronkelijk een plaats was van een nieuwe en hogere waarheid, tot een gevangenis voor de zielen van mensen geworden, en mensen vermoorden elkaar ter wille van “de liefde Gods”.

De moraal hiervan zou wel eens kunnen zijn dat de eerste regel van elke organisatie er een zou moeten zijn die de opheffing van de organisatie binnen een beperkt tijdsbestek regelt... Als wij lid zijn van een organisatie zou onze houding die van gedeeltelijke gereserveerdheid moeten zijn. We moeten erboven staan, zelfs al zitten we erin. We moeten er dan op rekenen dat we in een houding van voortdurende rebellie daarin functioneren. Bovenal moeten we alle verplichtingen jegens die organisatie als voorlopig beschouwen. We moeten Dienaren van de Geest zijn, en niet Gevangenen van de organisatie. We moeten in verbinding blijven met de bronnen van het leven en onszelf niet verliezen in de tijdelijke middelen.”

“De wereld is een brug. Je gaat er overheen, maar je moet er geen huizen op bouwen.”

Is dat niet precies wat je in Handelingen ziet en door de hele geschiedenis heen – het kristalliseren van wat wij als de waarheid beschouwen, onze interpretatie, ons ten dele zien, de letter, iets gefixeerds, iets wat in het begin van de Geest van God was, maar zich niet verder heeft kunnen ontwikkelen? Alles wat meer en alles wat anders is dan dat, wordt ketterij genoemd; dit heeft het laatste woord. Het kan belichaamd worden in een organisatie, in wat we een kerk noemen, een sekte, een kerkgenootschap, en als je daar buiten komt, ja, dan word je voor ketter uitgemaakt. Het grote verschil tussen mensen in een organisatie en mensen van de Geest is wat je hier in het boek Handelingen hebt.

De heerschappij van de Geest

Het punt is dit: Gods volledige plan met de mens vereist dat de Heilige Geest voortdurend de leiding heeft, dat de heerschappij volledig aan Hem wordt overgelaten, en dat we niets in Zijn plaats stellen – helemaal niets; geen

“gemeente”, geen vast programma – zodat wij ergens, op de een of andere wijze zouden kunnen zeggen: “Dit is niet wat wij leren, hier zijn we niet mee grootgebracht, dit is niet wat onze kerk gelooft en leert.” Als we dat wel doen, leggen wij de Heilige Geest iets in de weg. De Heilige Geest moet de leiding hebben en vrij zijn. Op deze punten hadden de apostelen zelf in het begin hun strijd en daarna ook hun verruiming. We zullen daar verderop bij stilstaan. Gods volle plan kan alleen vorm krijgen als de Heilige Geest de leiding over ons heeft.

En dan is er nog iets wat oneindig veel groter is dan “tijden en gelegenheden” (Hand. 1:7). Pas daarvoor op; ze hebben een fatale uitwerking door je geestelijk te beperken. Veel mensen denken in “tijden en gelegenheden”. Dat heeft men alle eeuwen door al gedaan. Laten we waarnemen, toezien, opmerken, maar wees voorzichtig. Er zijn bijvoorbeeld dingen gebeurd in Israël. Er werd beweerd dat de tijden der heidenen voorbij waren toen generaal Allenby Jeruzalem binnentrok, dat er een nieuwe keizer op het toneel verschenen was om het Romeinse Rijk te herstellen toen Mussolini zijn grootse rijk vestigde in Rome! Dit soort uitleggingen zijn al eeuwenlang aan de orde en gebaseerd op “tijden en gelegenheden”.

Het punt waarom het gaat is niet dat er geen tijden en gelegenheden zijn, en niet dat er geen bewegingen in het plan van God zijn die hun speciale kenmerken hebben die we kunnen opmerken, maar het punt is dat het om iets oneindig veel groters gaat. Het is het hemelse en niet het aardse aspect waar het in het boek Handelingen om gaat. Daarom heb ik stilgestaan bij die woorden: “En nadat Hij dit gesproken had, werd Hij opgenomen.” Vanaf dat moment werd het een hemelse zaak. Later gebruikt de apostel Paulus woorden als: “De Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods” (1 Cor. 2:10). Dat is iets dat ver uitstijgt boven tijden en gelegenheden, en als de Heilige Geest werkelijk de leiding heeft, dan is het niet te peilen wat God wil openbaren. “Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord, en wat in geen mensenhart is opgekomen.” Dáárheen, in die wijde, geestelijke wereld, wil de Heilige Geest ons brengen en we moeten zeer waakzaam zijn dat we de stem van de Heilige Geest niet de kop indrukken met onze menselijke instellingen. We moeten in de ruimte blijven met de Heilige Geest en open zijn voor Zijn leiding. En daar beginnen onze verrassingen – ja, en tevens onze heel reële discipline.

De geestelijke en hemelse betekenis van de profeten

Degenen die in Handelingen 13:27 genoemd worden, hadden een bepaald inzicht in de Schriften. Zonder enige twijfel waren zij toegewijd aan het Woord van God. Ze waren fanatieke fundamentalisten waar het de inspiratie van de Schriften betrof. Ze plozen de teksten uit; ze zetten de puntjes op de i. Velen

van hen waren uiterst precies in de kleinste details op het gebied van uiterlijke geboden, zelfs tot in het pietluttige toe. Omdat de wet beval dat een tiende van al de vrucht van het land voor de Here was, gaven ze overdreven nauwgezet hun tienden van de munt en andere kruiden – maar tegelijkertijd zagen ze de innerlijke dingen, die veel belangrijker voor de Here waren, over het hoofd, zoals het oordeel, de barmhartigheid en de trouw (Mat. 23:23). Dat was hun opvatting, hun mentaliteit, hun benadering. Ze zagen alles op het horizontale vlak. Het was een kwestie van de juiste techniek in het hanteren van de Schriften.

Wat was het gevolg? Ze hielden een aards systeem in stand met het Woord van God. Hun “kerk” was de “kerk van Israël”, de “Israëliëse gemeente” – en je kunt in de plaats van Israël elk ander kerkgenootschap invullen. Die kerk had zijn eigen specifieke vormen, liturgische gewaden, zijn ritueel, zijn liturgie, en alles overeenkomstig de Schriften. Elke sabbat werden de profeten voorgelezen. Alles was overeenkomstig het Woord, maar het was hier op deze aarde en zo dood als het maar kon zijn. Het was puur formeel; het raakte Gods volle doel helemaal niet. Het was in zekere zin naar de Schriften, maar het kon Gods eeuwige raadsbesluiten niet uitwerken. Toen de Heilige Geest kwam, schoof Hij de profeten, het Oude Testament, niet aan de kant. Hij nam ze ter hand en liet zien dat er meer was – meer dan al die aardse, volmaakte techniek van het Woord van God, met alles wat erbij hoorde – waarzonder al dat andere aan de kant gezet moest worden. En het wordt aan de kant gezet. Het kan Gods doel nooit bereiken en daarom is het niet langer bruikbaar. Dat is het centrale thema in het boek Handelingen – de grote overgang van het oude naar het nieuwe, van het aardse naar het hemelse. Achter dat alles ligt een goddelijke betekenis en wanneer je die ziet, heb je dat andere niet meer nodig, het kan worden afgeschaft. Als je de echte geestelijke werkelijkheid hebt, op levende, hemelse wijze, doet dat andere er niet meer toe, dat kan verdwijnen.

Dat is wat er gebeurde in Handelingen. Je kunt amper het punt zien waarop het gebeurde, maar zo’n omslagpunt is er wel. Een tijdlang bleven de apostelen naar de tempel en de synagoge gaan en daarna stopten ze ermee. Het was alsof ze zich er stilletjes aan onttrokken en uiteindelijk waren ze eruit. Er was iets gebeurd. Ze waren in het ware gekomen en daarna had het oude afgedaan. Het ene leidde tot het andere, maar het had zijn dienst bewezen. Ze kwamen nu in de hemelse betekenis van alles; het was nu geen kwestie meer van techniek.

Er zijn velen die van de vaste orde en het ritueel zullen zeggen: “Natuurlijk, we beseffen best dat het hier niet om gaat, het is slechts symboliek. We weten best dat het naar iets anders verwijst en daar denken we aan.” Ja, maar is het dan niet waar dat als de Heilige Geest komt, zoals Hij toen kwam, en de heerschappij krijgt en je gaat door met Hem, de nadruk op de uiterlijke en

aardse en tijdelijke aspecten van het christendom dan meer en meer vervaagt, en je in toenemende mate in beslag wordt genomen door de heerlijkheid van de realiteit? De Jezus van de geschiedenis maakt volledig plaats voor de Jezus van de Geest, van de hemel. Dat is nu precies wat er bedoeld wordt met “de stemmen van de profeten”.

En zo beginnen we op de Pinksterdag met Joël. Iedereen in Jeruzalem zei: “Wat wil dit toch zeggen?” (Hand. 2:12). Ze stonden sprakeloos, ze begrepen er niets van en Petrus stond op met de elf en zei: “Dit is het waarvan gesproken is door de profeet Joël (vs. 16). “Dit is het...” Wat een vernietigende slag was dit voor de traditie, wat een beroering bracht dit teweeg in Israël met alles wat het impliceerde over Jezus van Nazareth! En de apostel ging verder en citeerde vrij uit het Oude Testament. Hij citeerde David. Die toespraak op de Pinksterdag was vol oudtestamentische citaten. Maar wie had dat ooit gezien – wie wist dat het die betekenis had!

Ziet u het punt? Het is iets dat met kracht tot ons door dient te dringen, omdat zelfs het nieuwtestamentische christendom weer teruggebracht kan worden tot een aards systeem van exacte technieken. Je kunt in een handboek de nieuwtestamentische procedure vastleggen. Je kunt alles tot in de puntjes in orde hebben, maar het is allemaal horizontaal, het wordt wettisch, het verstikt het werk van de Heilige Geest. Hoewel het misschien de bedoeling was om precies overeenkomstig de Schriften te zijn, zodat de Here meer kon werken, resulteert het daar niet altijd in. Alles moet in de Heilige Geest gedoopt worden en helemaal los komen van het aardse niveau, en iets worden dat volledig hemels is.

Onze overgave aan de Geest

We kunnen terecht zeggen dat de discipelen oprecht en serieus waren toen ze vroegen: “Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap van Israël?” De Schriften moesten vervuld worden; wat geschreven stond moest gebeuren. Ik denk dat de discipelen hier erg mee bezig waren; ze wilden weten hoe alles zou gebeuren. De Here antwoordde in feite: “Zit daar maar niet over in. De Heilige Geest komt en Hij neemt de verantwoordelijkheid voor alles op Zich – voor de tijden en gelegenheden en voor al het andere. Hij komt met Gods volledige voornemen in Zijn hand, en Hij zal het uitwerken. Je kunt gerust zijn – het komt goed!” Wie die aardse opvatting van een systeem hebben, sloven zich uit en gaan gebukt onder de ontzagelijke verantwoordelijkheid van deze “Nieuwtestamentische gemeente”, om precies alles zo te hebben als de bijbel zegt. Als de Heilige Geest het voor het zeggen zou hebben, zou de last van hen afvallen. *Hij* doet het dan. Alles waartoe wij geroepen zijn om te doen, is ons in de handen van de Heilige Geest te plaatsen en volkomen vrij te worden van al die

last en moeite, vrij om door de Geest gebruikt te worden. Dan werken alle dingen uit zoals het behoort.

En zelfs als de Heilige Geest in ons een belemmering vindt en er een tijdlang een conflict is, is Hij volkomen opgewassen tegen die situatie. Hij weet hoe Hij met Petrus om moet gaan, die nooit iets onreins gegeten heeft. Toen de Here Petrus dat visioen gaf van dat laken dat neerdaalde vol met viervoetige en kruipende dieren en zei: “Sta op, Petrus, slacht en eet”, antwoordde Petrus de Here met een schriftcitaat. Hij citeerde Leviticus 11, met zijn geboden omtrent de onreine dieren die niet gegeten mochten worden. “Heer, hier is een tekst voor deze situatie. Mijn standpunt is goed gefundeerd op het Woord van God!” Wat denkt u daarvan? Luister – ik zeg niet dat de Heilige Geest ons ooit zal vragen iets tegen de bijbel in te doen. Nooit en te nimmer! Maar Hij laat ons wel heel vaak zien dat de Schrift iets anders betekent dan wat wij er ooit in gezien hebben. Leviticus 11 had een betekenis die Petrus nog niet gezien had. Hij kende alleen de letterlijke betekenis van die dingen. Hij had nog nooit de goddelijke, geestelijke betekenis daarachter gezien. Cornelius had nooit de Heilige Geest ontvangen en daarom sprak een engel tot hem. Petrus had de Heilige Geest ontvangen op de Pinksterdag en het was de Geest die tot hem sprak. De Heilige Geest had de leiding en kon de moeilijkheden in Petrus oplossen, zelfs in zijn fundamentalisme, om hem van een tijdelijke, aardse grond op te heffen tot de hemelse. Petrus leefde onder een open hemel en als je daar bent, komen er ongelofelijke veranderingen. Het gebeurt niet allemaal in één keer.

De Heilige Geest *op* en *in* ons

Tenslotte willen we er op wijzen dat er een dubbele werkzaamheid van de Heilige Geest is. In hoofdstuk twee staat: “de Geest zette zich *op* hen”. Tongen als van vuur daalden neer op hen, en dan lezen we: “Zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken.” *Op* en *in*. Ik wil niet technisch zijn, maar er ligt een betekenis in het *op* en het *in*. Toen de Geest Zich op hen zette, was dat de soevereiniteit van de Heilige Geest in verband met Gods eeuwig voornemen. Dat wil zeggen, de Heilige Geest is gekomen als de beheerder van de eeuwige raadslagen van God. En in die hoedanigheid legt Hij Gods doel en voornemen op het werktuig. De mens wordt Gods doel binnengebracht op soevereine wijze. Het is alsof Hij boven het uitverkoren werktuig rondcirkelde en op uiterlijke wijze beslag op hem legde en zei: “Dit is het werktuig van het eeuwige voornemen van God.” Daarvoor zette Hij Zich *op* hen.

Maar daarna kwam Hij ook *in* hen, en ze werden vervuld; dat had ook een betekenis. Het betekende dat het innerlijk leven van de ontvanger overeen

moest komen met het uiterlijke plan. Dat is geweldig! U weet dat het oude verbond niet zo was en dat is het probleem waar de profeten aldoor mee zaten. De uiterlijke vorm was aanwezig. Israël had zijn tempel, ze offerden hun offerandes, ze hielden zich aan alle rituelen, maar hun innerlijk leven was daar totaal niet mee in overeenstemming. God moest door de profeten zeggen: “Weg met jullie slachtoffers – Ik wil ze niet aannemen!” (vgl. Jes. 1:11-14). De Here Jezus nam die woorden over: “Daarom zegt Hij bij zijn komst in de wereld: Slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij een lichaam bereid; in brandoffers en zondoffers hebt Gij geen welbehagen gehad. Toen zeide Ik: zie, hier ben Ik – in de boekrol staat van Mij geschreven – om uw wil, o God, te doen” (Hebr. 10:5-7).

Formalisme, vormengodsdienst, doet nooit de wil van God. Alleen een uiterlijk systeem, hoezeer het ook overeenkomt met de techniek van de letter, doet nooit de wil van God, en de Heilige Geest moet daar niets van hebben. Hij is niet gekomen om mensen in een nieuwe bedeling te brengen en hun dan vormen en regels te geven, en hen de dingen op een bepaalde manier te laten doen, alleen maar uiterlijk. Zijn bedoeling was het innerlijk leven van de gemeente te laten corresponderen met het voornemen. Je merkt al gauw in Handelingen dat Hij streng ingrijpt in alles wat daarmee niet overeenkomt. Ananias en Saffira hebben aan den lijve ondervonden dat je niet door kunt gaan alleen uiterlijk en dan doen alsof alles in orde is. De Heilige Geest heeft van binnen het tegengestelde gezien en kan het niet laten passeren.

Velen willen dat de Geest *op* hen neerdaalt, want ze willen de kracht ervaren, zich in hogere sferen voelen. Door de eeuwen heen is er heel wat dergelijks geweest, zonder dat het innerlijk daarmee correspondeerde. Maar het doel van de Here kan nooit volledig bereikt worden als er geen volledige eenheid is tussen Gods doel en het leven van de mensen die tot dat doel geroepen worden. “Ik vermaan u dan te wandelen waardig der roeping, waarmee gij geroepen zijt” (Ef. 4:1). Ik vraag u opmerkzaam te zijn op dit punt van de inwonende Geest – niet alleen maar voor de dienst voor de Here, of voor kracht, maar voor het leven.

Het is heel tragisch dat veel christenen en veel dienaren van God dingen geloven en zeggen die beslist vals zijn, en ze propageren ze en richten veel schade aan bij andere christenen en toch schijnt de Heilige Geest nooit in staat te zijn hen ervan bewust te maken dat ze niet de waarheid vertellen. Ik bedoel niet in bijbelonderricht, maar met betrekking tot andere dienstknechten van God, en ander werk dat God aan het doen is. Het ernstige feit dat er zulke vooroordelen zijn, zulke verdachtmakingen, kritiek enzovoort, moet ons naar de Here uitdrijven met een ernstig gebed: “O, Here, het heeft geen zin dat ik zo druk ben in Uw werk, dat ik allerlei dingen voor U doe, een belangrijke positie inneem en algemeen bekend sta voor mijn christelijke dienst, als de Heilige

Geest mij niet in mijn hart kan corrigeren, me een moeilijke tijd geeft als ik iets zeg wat niet waar is. Verlos me ervan dat ik dingen zeg die niet met de waarheid overeenkomen, of waarmee mijn innerlijk leven in tegenspraak is.” De Geest in ons wil ons leven overeenkomstig onze roeping, Gods voornemen, maken. Als wij gewoonlijk, voortdurend dingen doen die niet van de Geest zijn, zodat we bekend staan om onze onvriendelijkheid, kunnen we maar beter de Heilige Geest vragen een dieper werk in ons te doen. Het heeft geen zin om de diepere dingen van God te weten, terwijl de mensen ons kennen als moeilijke mensen in de omgang, die voortdurend het leven van anderen onprettig maken. Dat kan niet; het is in tegenspraak met de inwonende Geest. Hij wil niet dat alles in ons leven slechts uiterlijk is. Ons innerlijk leven moet er mee overeenkomen.

Zo zien wij dus dat Hij *op* ons neerdaalde om ons in bezit te nemen voor Gods voornemen, en dat Hij *in* ons leven kwam om ervoor te zorgen dat alles in ons innerlijk leven met dat voornemen overeenkomt.

DE ROEP VAN DE PROFETEN OM HEILIGHEID

”Want die te Jeruzalem wonen en hun oversten, hebben, omdat ze Hem niet kennen, noch de stemmen der profeten, die elke sabbat worden voorgelezen, deze door hun oordeel vervuld” (Hand. 13:27).

In het vorige hoofdstuk hebben we gezien dat in het Nieuwe Testament, vanaf het boek Handelingen, de mensen in dit nieuwe tijdperk van de Heilige Geest los moesten komen van de vastgeroeste tradities, behalve van de fundamentele feiten van het geloof. God wilde iets nieuws doen, iets wat ze nooit gezien hadden in de profeten. Dit veroorzaakte menige crisis, maar de Heilige Geest overtuigde hen, bracht hen verder en maakte hen vrij. Dat gebeurde bij Petrus op het dak in Joppe; het gebeurde ook bij Saulus van Tarsus. Saulus handelde op grond van de oudtestamentische Schriften. Hij dacht ongetwijfeld dat hij handelde naar het Woord. Toen hij Jezus van Nazareth ontmoette op de weg naar Damascus, was zijn grote probleem – hoewel hij daar toen capituleerde en Jezus als zijn Heer beleed – hoe kan ik dit rijmen met het Oude Testament? Hij ging naar Arabië en hield zich waarschijnlijk twee jaar lang ermee bezig het Oude Testament op één lijn te brengen met het feit van Jezus als Christus en Heer. En toen hij daar doorheen was en terugkwam uit de woestijn, werd hij een machtige dienstknecht van God.

We willen nu verdergaan. In deze nieuwe bedeling worden de profeten opnieuw uitgelegd, of hun innerlijke betekenis komt aan het licht, met alles wat die betekenis inhoudt. In Handelingen 2 begint Petrus al met het citeren van de profeten: “Dit is het waarvan gesproken is door de profeet Joël” (Hand. 2:16) en gaat dan verder met andere oudtestamentische citaten.

Christus alleen de maatstaf van wat van God is

Als we van hoofdstuk 2 in Handelingen naar hoofdstuk 5 gaan, vinden we daar de vreselijke geschiedenis van Ananias en Saffira. Hoe plaatsen we de profeten daarin?

In het eerste hoofdstuk van Ezechiël vinden we wat geestelijk gebeurde op de Pinksterdag. Daar lezen we van dat wonderlijke, hoewel moeilijke gezicht van de levende wezens, de raderen vol ogen, de Geest in de raderen, de Geest des levens in beweging, altijd maar door: de Geest, leven, ogen, en de onweerstaanbare beweging van de hemel, samenhangend met de Man op de troon. Daar begint Handelingen. De Here Jezus was ten hemel gevaren, uit deze wereld en is nu de Mens op de troon en in samenhang met deze Mens op de troon is er die geweldige “beweging” hier op aarde, en toch los daarvan, een hemels iets. Dat is Handelingen 2. De Mens op de troon; de raderen, de eeuwige raadslagen van God, Gods gedachten vanaf de eeuwigheid; de levende wezens, de Gemeente; het leven van binnen, de Geest des levens daar, met zijn volmaakte blik, “rondom vol ogen”. Is dat niet wat we hier hebben?

Ja, maar dat is het begin van Ezechiël. Aan het eind van deze profetie heb je, niet op aarde, een visioen van een tempel, een geestelijk huis, volledig beschreven, tot in details. De man die de profeet rondleidt, is voortdurend aan het meten; hij geeft de maat van elk detail. Dit huis is in alles van de Heilige Geest. Het is in alles een mate van Christus, in elk onderdeel. Het is niet iets op aarde, het is hemels. Voordat de beek uit het heiligdom kan stromen, toenemend in diepte en breedte, en overal waar hij komt alles levend maakt, waarbij de dood verzwolgen wordt in de overwinning naarmate hij verder stroomt, moet er eerst het Huis zijn, volledig naar Gods bestek. En de zin die alles samenvat is: “Dit is de wet van het huis: op de top van de berg zal zijn gehele gebied aan alle kanten allerheiligst zijn” (Ez. 43:12). Alles is van God, alles spreekt van Christus, Zijn opgestane, verheerlijkte Zoon. Het is uit Hem, door een gemeente die gegrond is op een hemels patroon, dat het leven stroomt; en het stroomt hier in Handelingen.

Heiligheid, de wet van het Huis

Ananias en zijn vrouw breken de belangrijkste wet van dit huis – heiligheid, en wat gebeurt er? Dit is hetzelfde als waar Israël de stem van de profeten miste. Zoals we al gezegd hebben, namen ze trouw al de uiterlijke formaliteiten van de tempel in acht, de dagelijkse diensten, de rituelen en de liturgie, ze hadden al de vormen en de speciale gewaden, maar hun innerlijk leven kwam er niet mee overeen. Het was de klacht van de profeten dat er een systeem in stand gehouden werd zonder enige relatie met het innerlijk leven van het volk. De profeten roepen voortdurend om heiliging. Daar lag het probleem. En wat betekent dat punt van heiligheid precies? Wat is het in feite? “Waarom heeft de satan uw hart vervuld om de Heilige Geest te bedriegen?” (Hand. 5:3). Dat is de onheiligheid. De daad van Ananias en Saffira heeft een diepere achtergrond – de satan die een gelegenheid vindt om in deze heilige

sfeer, dit hemelse terrein, binnen te dringen om zijn verderfelijke invloed en leugen binnen te brengen. “Hij is een leugenaar en de vader der leugen” (Joh. 8:44). Een leugen in de tegenwoordigheid van de Heilige Geest! Het leven van de Geest en de Geest des levens gaan niet zomaar door, zonder op de omstandigheden te letten. Ze vereisen in de eerste plaats dat alles gebaseerd is op Gods hemelse patroon; met andere woorden, op het patroon van Christus, Zijn Zoon; zodat het echt een uitdrukking en vertegenwoordiging van de Here Jezus zal zijn door de Heilige Geest.

De Geest en de natuur van Christus

Ik ga nu niet terug naar wat ik al eerder gezegd heb. Ik zeg niet dat we de bijbel naar de letter moeten nemen en een vorm moeten maken, een schriftuurlijke vorm, waarvan wij denken dat het de nieuwtestamentische orde is. Dat is helemaal het punt niet. De ontwikkeling in het begin was niet op deze manier ontstaan. Elke nieuwe uitdrukking van de gemeente, in welk deel van het Romeinse Rijk ook, ontstond in de dagen van de apostelen niet door naar die plaats een vaste vorm over te brengen en te proberen mensen in die vorm te gieten en iets na te maken wat elders al bestond. Het begon met leven – leven uit de hemel – “de Heilige Geest, die van de hemel gezonden is” (1 Pet. 1:12). En waar de gelovigen ook heengingen, deze twee dingen moesten altijd plaatsvinden: ten eerste de doop, als een getuigenis van het feit dat het oude voorbij was en alles nu een nieuw begin moest hebben, zoals iemand die gestorven en begraven is. En ten tweede de gave van de Heilige Geest, de Geest des levens, die gekomen is om woning in ons te maken.

Als de Heilige Geest binnenkomt en de heerschappij krijgt, ontheft Hij je van alle verantwoordelijkheid voor de nieuwtestamentische ordening. De last en verantwoordelijkheid daarvoor is niet groter dan die van een boom die bladeren en vruchten moet produceren. Geen boom besteedt ooit uren en uren met zich zorgen te maken: “Hoe kan ik ooit bladeren voortbrengen? Hoe kan ik mijn vruchten ontwikkelen?” De boom leeft alleen maar, hij heeft zich overgegeven aan het levensproces en de rest gebeurt gewoon. Dat was de heerlijke spontaneïteit van de nieuwtestamentische gemeente – ze ontstonden gewoon. En dat is de bedoeling van de Here – gevormd vanuit de hemel door de Heilige Geest. Niet een mens die zijn vorm van gemeente en gemeenteorde brengt, zijn model, zijn opvatting over dingen, en zegt: “Dit is onze opvatting over een bijbelse gemeente.” Nee, het ontstaat door leven. Doordat de Geest des levens Zijn werk vrij kon doen, was er een bepaalde ontwikkeling en een zekere vorm. Dat was de vorm van Christus. De Heilige Geest nam de verantwoordelijkheid op Zich. “Ik zal mijn gemeente bouwen”, had de Here Jezus gezegd (Mat. 16:18), en Hij meende het. Zo zien we Hem hier aan het werk.

De natuur van Christus is volkomen heiligheid

Maar we moeten niet vergeten dat het innerlijk wezen van Christus heilig is. “Daarom zal ook het heilige, dat verwekt wordt, Zoon Gods genoemd worden” (Luc. 1:35). “Hij heeft Zichzelf als een smetteloos offer aan God gebracht” (Hebr. 9:14). “Hij is in alle dingen op gelijke wijze als wij verzocht geweest, doch zonder te zondigen” (Hebr. 4:15). Christus was en is zonder zonde. Hij is oneindig heilig. De grote tegenstander van Christus, de onheilige, probeert voortdurend dat wat van Christus is kapot te maken, door de heiligheid van Christus tegen te spreken, te loochenen, en dat is wat er hier gebeurd is.

Ik besef dat dit een zeer ernstige zaak is voor ons allen. Ik heb dit niet gezegd zonder mijn eigen hart ernstig te onderzoeken. Het is niet gemakkelijk om zoiets te zeggen. Sommigen van ons zijn niet onwetend van Satans sluwheden. Wie heeft het recht over heiligheid te spreken? Wie is zo heilig dat hij met andere mensen erover kan spreken? Heiligheid is wat Christus is. Wie van ons kan zeggen dat wij zo zijn?

Bewuste onheiligheid belemmert de Geest

Onheiligheid is datgene wat niet in overeenstemming is met Christus. Het is het tegenovergestelde van wat Christus is. Het is in tegenspraak met Christus. Het machtige voornemen van God, het machtige werk van de Geest van God – alles wat begonnen is met deze bedeling – kan plotseling tot stilstand gebracht worden. Er kan een ramp gebeuren als u of ik bewust spelen met onheiligheid. “Met medeweten van zijn vrouw” (Hand. 5:2) houdt in dat dit bewust gebeurde. Ik heb het niet over onze onheiligheid in het algemeen, hoewel we dat uiteraard niet goedkeuren of er lichtvaardig over spreken. Ik heb het nu over bewuste zonde, die in de tegenwoordigheid van de Heilige Geest begaan wordt. Ananias en Saffira planden bewust om de Here slechts een deel van de opbrengst van de verkoop te geven, maar het voor te stellen alsof het alles was. Als zij werkelijk onder de heerschappij van de Geest waren geweest, zouden ze Hem hebben horen zeggen: “Dat is niet recht; het is in tegenspraak met Christus.” En mogen we niet zonder meer concluderen dat de Heilige Geest hen wel gewaarschuwd heeft? Waren er geen twee stemmen die in hen spraken, hoewel misschien niet hoorbaar? Eén die waarschuwde tegen het kwaad, de ander die het bedrog influisterde – de stem van de Geest en de stem van Satan? Ze waren geneigd om te luisteren naar de stem van de verleider. “Satan vervulde hun hart.” Dat is de soort onheiligheid waar we het over hebben.

Wij leven in het tijdperk van de Geest. Als wij in waarheid in dit tijdperk leven, dat wil zeggen als de Heilige Geest in ons is, spreekt Hij tot ons. Als we willen, kunnen we de gedachte van de Geest over alle punten van goed en kwaad kennen. Voordat we ons overgeven aan de Geest kan Hij niet spreken.

Het hele leven van de Geest komt tot stilstand. De Here was heel duidelijk toen Hij de principes van het tijdperk van de Geest noemde. Hij liet er geen twijfel aan bestaan wat Zijn houding is ten aanzien van deze dingen. Ook al handelt Hij niet elke keer op dezelfde wijze en vallen wij niet dood neer, dan betekent dat nog niet dat er niet iets wat even tragisch is in ons binnenste plaatsvindt. De Geest wordt geblokkeerd en de geestelijke dood treedt in en er is geen groei meer vanaf die tijd. In zekere zin worden wij, geestelijk gesproken, ook “uitgedragen”.

Ja, dit is een ernstige zaak. Deze kwestie van heiligheid is van het allergrootste belang, en er hangt heel veel van af: de geweldige betekenis van de aanwezigheid van de Geest en of Hij door kan gaan met Zijn werk; leven en volheid, groei in diepte, toenemende vitaliteit, een steeds groter wordende kennis, de dood die in de overwinning verzvolgen wordt. Dat hoort het geestelijk bestaan van de gemeente te zijn. Maar dit alles kan door iets van onheiligheid tot stilstand gebracht worden, iets waarvan we weten dat het onheilig is maar waar we niet mee afgerekend hebben voor Gods aangezicht. Het is uiterst gevaarlijk de waarschuwing van de Heilige Geest niet in acht te nemen – niet alleen gevaarlijk voor jouzelf, maar wellicht voor vele anderen die er door beïnvloed worden.

Het gevaar van volharding in onheiligheid

Wat is het tragisch als je in je houding blijft volharden wanneer er iets tussen de Here en jou in staat! We moeten zulke dingen zien tegen de grote achtergrond. Je ziet pas hoe ernstig onheiligheid is als je het ziet tegen de achtergrond van Gods eeuwig voornemen. Als het alleen om iets persoonlijks gaat, denken we dat het niet de moeite waard is om het in het licht te brengen. Maar kijk eens! Al Gods eeuwige raadsbesluiten die tot ons gekomen zijn en voor ons gelden, dat machtige voornemen van God dat in en door ons werkelijkheid moet worden, de enorme reikwijdte van die voornemens van God, waar wij het kanaal voor moesten zijn, alles wat God wilde doen door Zichzelf aan ons te openbaren ter wille van de mensen om ons heen; dat alles komt vanwege die zonde tot stilstand! Ja, een persoonlijke bediening die vèrstrekkend zou kunnen zijn, kan helemaal opzij gezet worden. Trouw blijvend aan Zijn natuur moet de Here die wel opzij zetten, als wij volharden in iets waarover Hij tot ons gesproken heeft.

De psalmist zegt: “Ik weet, o HERE, dat Uw oordelen gerechtigheid zijn, en dat Gij in trouw mij hebt verdrukt” (Ps. 119:75). Wat bedoelde hij? Klaarblijkelijk was hij zelf door een moeilijke tijd met de Here heen gegaan, en toen hij keek naar de gevolgen die zijn fout voor Gods volk had – hoe velen erdoor beïnvloed waren en hoe het Gods eer aangetast had – zei hij: “Het is

slechts Gods trouw die achter Zijn handelen met mij ligt. Hij moet trouw zijn aan Zichzelf en trouw jegens mij en me niet loslaten; en Hij moet trouw zijn aan Zijn eigen natuur, Zijn eigen gerechtigheid, omdat er zoveel aan vast zit.” Moge de Here ons laten zien wat dit betekent en ons Zijn genade geven. Ja, we hebben bescherming nodig, beveiliging van een heilige wandel met God. Alles wat de gemeenschap met Hem in de weg staat, moet worden opgeruimd omdat er zoveel mee samenhangt.

We zien dus dat zij die in Jeruzalem woonden en hun oversten en degenen die ze vertegenwoordigden, dat wat tussen hen en God in stond niet wilden opruimen. Ze werden aan de kant gezet en er kwam een ander volk dat de vruchten van het Koninkrijk voortbracht. Wat een verlies! En denkt u dat de Here met ons anders zal handelen? We verliezen misschien niet onze behoudenis, maar voor onze roeping heeft het wel degelijk consequenties! De Here geve ons genade!

wordt vervolgd